

[K. Høivig Petersen.]

viden om tingene er tilstrækkelig. Det er rigtigt, som hr. Gert Petersen siger, at der er andre årsager; der ligger sociale, økonomiske og politiske årsager bag, men det kan ikke være anderledes, end at en allerede eksisterende spændt situation forværres, hvis man oven på alle de spændinger, der er, handler på basis af manglende viden.

En ting skal man gøre sig klart, nemlig at selv om de implicerede stater handler på basis af holdninger, så må det da være vigtigt, at tredjeparter, alle andre stater, er så godt informeret som muligt, fordi man kan komme til at tage stilling til en konflikt i FN og andre organisationer, tage del i diplomatiske eller økonomiske sanktioner, deltage i fredsbevarende operationer osv.

Det afgørende må være, om man får mulighed for at advare om faren i en udvikling i så god tid i forvejen, at man kan nå at træffe forholdsregler til at sikre freden, altså et fremskudt varslingsystem, før situationen er kommet for langt uden for kontrol. Det drejer sig om regeringer, om parlamenter, om befolkninger.

Hvis man så vil sige til mig: ja men dette internationale råd vil jo alligevel ikke kunne magte meget, så vil jeg svare, som jeg gjorde under behandlingen i foråret, at lykkes det ikke at tilvejebringe en kreds af mennesker med høj anseelse — der er nævnt 50 fra alle dele af verden og fra forskellige discipliner — så vil denne tanke ikke kunne holde. Det er stadig grundlaget. Kan man ikke etablere et råd, der har en sådan autoritet i kraft af de mennesker, der er i dette råd, så får rådet ikke den autoritet, der skal til. Lykkes det, er det uomtvisteligt, at så vil der være mulighed for, at man kan påvirke verdensopinionen. Jeg spørger til sidst: var det dog ikke værd at gøre dette forsøg? Alt det, der er sagt om de særlige danske initiativer, er udmærket og vigtigt og rigtigt, og der kan gøres meget, men det afgørende er den første del af forslaget, det internationale råd, og jeg håber, vi i udvalget kan komme ind på betragtninger, der vil gøre det muligt at overbevise dem, der i dag er skeptiske, om, at der her er nogle problemer, man ikke uden videre kan skyde fra sig. Jeg synes godt, Danmark kunne tage et sådant initiativ og markere, at vi ønsker at være mere udadvendte. Målet må jo være, at man sø-

ger at formindske summen af menneskelig lidelse. Det er et mål, som ligger bag ved denne bestræbelse, og derfor håber jeg, at vi i udvalget kan nå til en udgang på det, som bringer os et skridt nærmere.

Jeg takker udenrigsministeren for den tilslutning, han gav til at medvirke til, at vi får alle de oplysninger, vi i udvalget kan ønske.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Der er i hvert tilfælde to lidt større debatter, der er lagt op til. Jeg skal beherske mig og afstå fra dem begge ved denne lejlighed. Jeg kan forstå, at fra flere sider mener man, at „idealist“ sådan nærmest er et skældsord. Det kunne der nok komme en ganske interessant debat ud af, men jeg skal altså ikke indlede den i dag.

Der er på meget interessant måde lagt op til en mere generel sikkerhedspolitisk og udenrigspolitisk debat. Jeg tænker på hr. Alsing Andersens sætten spørgsmålstegn ved, om Danmark nu er så ubelastet, som vi gerne vil forestille os, og som vi ofte siger. Jeg tror, det er et meget nyttigt spørgsmålstegn at have i kanten, også under behandlingen af dette forslag. Jeg vil tro, at i vældig mange tilfælde er der ikke grund til skepsis som den, hr. Alsing Andersen nærede, men det er da helt afgjort, at hvis vi sådan uden videre går ud fra, at Danmark er det ubelastede land i enhver del af verden, så svarer det ikke til de faktiske forhold, og jeg tror egentlig, det var nyttigt, hr. Alsing Andersen benyttede denne lejlighed til at drage det frem.

Derudover lagde hr. Arne Christiansen op til en debat om afgrænsningen af sikkerhedspolitik, hvilket er helt afgørende for, hvad dette forslag i virkeligheden betyder, og hvad det dækker. Men også det skal jeg afstå fra i dag; vi kan jo få lejlighed til senere i udvalget at drøfte disse problemer.

I denne sammenhæng vil jeg også nævne fru Else-Merete Ross' synspunkt, at det centrale er vor egen sikkerhed. Jeg kan naturligvis være enig i det, men jeg vil nok være lidt mere tøvende over for at forsøge på at skille vor egen sikkerhed ud fra den globale sikkerhed så forholdsvis stærkt, som jeg synes fru Else-Merete Ross dristede sig til.

Det, der er det afgørende, er jo, at udval-